



L' HOME.

I.

Lo cabell.



Es del cas comensar per lo cabell al intentar descriure l'home, com es es del cas comensar per l'home al intentar descriure la humanitat.

Describimlo, donchs, y després descriurem la dona, que si molt hi ha que escriure sobre l'home, encare sobre la dona un s'hi pot estendre mes.

Lo cabell es lo primer del home y l'home es qui va al davant en totes ocasions, ja en la creació del mon, primer hi bague un Adan que una Eva y si alguna vegada aneu a confessar observeu que primer despatxan un home que una dona.

L'home es sempre lo preferit: per lletj que siga's casa y quantas donas hi ha que son guapisimas y no trovan un benyét que carregui ab ellas, ni un escombriaire que las arreplegui!!...

Tot lo progrés se deu al home y tant hi ha que escriure sobre son poder que's necessita anar per parts entaulant una munió de articles a quals estém disposats.

Comensant, donchs, es necessari descriure'l despulat ja que hi neix: després ja'l vestirem de pobre, de senyó, de Marqués ó de lo que volguém perquè'l vestit es lo de menos: l'home despulat es un home y vestit no es mes que un home porti lo vestit que porti.

Al néixer tots som iguals: si la sort ó la desgracia, mes tart, cubreix sas carns ab mes ó menos gala, no vol dir que aquell home siga diferent en los demés conceptes.

No volém tractar de la sort ó desgracia del home, sino del home en particular, aquet ser á qui's deu tot, lo progrés, l'invent, y fins la vida sino de la naturalesa de moltes coses que cultiva en ella.

**

Comensém, donchs, per lo cabell al parlar del home ja que ho es tot y que tot está á son alcans:

puig, lo que sembla que no ho está, no es que á son alcans no estiga sino qu'es que encare no ha descubert que á tant pogués arribar.

Aixis que neix lo batejan y al batejarlo lo primer que fan es mullar-li lo cabell com á senyal de ser la primera part del home.

Al ser gran l'hi ensenyan la urbanitat y una de las primeras lliçons es que al parlar davant de un superior quedi lo cabell en descubert y á tal fi se treu la gorra ó'l barret.

Si l'home s'horroritza se l'hi erissan los cabells, si's capfica li cauhen y's queda calvo y ab lo cabell se coneix la classe d'home que'es qui'l porta.

Un artista sempre'l dú llarch y esquerp; un gitano'l porta curt y untat d'oli del setrill, formant ademés un bugle de cabell á l'un costat ó un cargol que molts anomenan xavo per indicar qu'es molt poca cosa: los enamorats presumits se'l fan rissá y altres se'l fan tallar á la inglesa, á la romana, ó fisiologicament, comprenent que del cabell depent de vegadas lo habé agradat ó no á la xicota á qui cantant cançons y pensant en lo cabell l'hi diuhen por tu rubia cabellera tengo el alma traspassada ¡ay si! per que lo cabell es lo tot y fins lo mateix. Samson tenia tot son poder en lo cabell, que tallat després per Dalila quedá manso fins y á tan que l'hi torná á creixe.

Moltes maneres hi ha de conduhirse lo cabell: als pobres soldats los fan anar rapats y tal vegada siga per alcansar sa mansedumbre: altres se'l tiran endarrera com á despreocupats y altres s'entretenen en clenxas per davant y per darrera, aixis com molts que á sobra'l front s'hi formen un castell anomenat tupé.

Molt se pot escriure del cabell; del «tupé» solzament se podrian embrotar quaranta resmas de papé y vuidar vint y cinch ampollas de tinta dicròica qu'es ab la que mes se pot escriure, pero ab lo tupé val mes que no'ns hi enredem perquè un se gasta la vista quan escriu tant sobre un tema que es molt «pelut», y segons com'ns podrian pendre per escabellats ó bé dirian que tot ho agafem pels cabells.

Parlém del cabell en total, ja que tant crida la atenció al veure'l roig, blanch ó negre distingint aixis la classe d'home, fins una de las primeras senyals de la cédula es la del color del cabell.

Quan un se fa vell lo primer de comprometre'l es lo cabell que sembla que s'emblanquini de

mica en mica que á tal obecte s'han inventa tinturas que's venen á estira cabells.

Una jura, es costum molt antiga entre's noys de ferla ab un cabell tirat al ayre y dir que quan se trovi s'ha desfet la jura.

L'amor també's considera molt en lo cabell que per aixó hi ha guarda-pelos, y en proba que'l cabell arreplega tota la substancia del home que de un cuiné fastigós, ningú'n menja res, si al menjar hi trova un cabell.

En fi, ja que he comensat á descriure lo cabell des que neix l'home acabaré per quan se mor que molts que l'estiman diuhen que s'arrencan los cabells del cap, y si al contrari viu y se l'hi mort algú, també de lo cabell moltes vegadas se'n fa un armillero.

Acabo donchs perquè no es aixó y tallar cabells lo meu ofici y eucare haig d'anar á ferme tallar LO CABELL.

JOSEPH VERDÚ.



Lo llibre y las escobertas.

(Faula).

En la sala d'un palau y demunt d'una gran taula, ricament encuadernat ni ha'l Quijote de la Mancha.

Dignes son las escobertas del llibre de qui son guardas, mes al véuers'. ¡vanitosas! totes plenas d'or y plata, com despreciantlo, al llibre li dibuen estas paraulas:

— ¡Malebit per sempre siga l'home que'ns ha condemnadas á ser d'un tros de paper las defensoras esclavas!

Seria mes natural que fosses tú'l nostre guarda, puig no pots anar cobert com nosaltres, d'or y plata ni tens tampoch nostre brill, y venen sols á mirarte

uns quants vells, quan pe 'l contrari,
naltres rebém las miradas
de las jovenetas totas
qu' entrén dins d' aquesta sala...
¡Malebit per sempre siga
l' home que 'ns ha condemnadas
á ser d' un tros de paper
las defensoras esclavas!.....

Y 'l libre, com tots los sabis
al sentir á un neci,... calla.

MODEST BUSQUETS Y O.



A una pentinadora.

I.

Que t' agradan molt los «cuernos»
com moda de pentinat,
sempre dius; donchs búscat colla
que á mi no 'm pentinarás.

II.

Dius que 't fas monja Roseta
y fas bé porque aixis donas,
«gloria á Den en las alturas»
pau en la terra á los homs.

MIRANEYAS.

A la xicota.

Quan valsos ballas nineta
arribas á ser tant mona
que si haig de dir la vritat
semblas la MONA de l' erga.

R. CAMP Y B.

A una ninyera.

Tendre ninyera quan surts
y portas tanta quitxalla,
hasta casi be 'm fas pena
de véuret tant «embrassada».

LLEST.

Lo Niu guerrero.

Per la abundancia d' original n' podém, fins en lo nú-
mero próxim, insertar la llista de las composicions rebudas
en Secretaria de «Lo Niu guerrero» al objecte del certámen
humorístich que celebra, qual cartell está ja anunciat en lo
número anterior de nostre setmanari, y qual jurat se com-
pont de un vocal de la mateixa societat, un de la societat
«La Silenciosa», lo president del «Centro Antidimacromopo-
lterápich», un acérrim catalanista y un company de nostra
redacció.

No 'ls anomeném porque no se 'ls vaigin á fer recomen-
dacions.

Senyor Dey

Esperém tindrà la bondat de contestar al sueltó de nostre
primer número.

insistim en lo mateix:

¿Quan se donan los «diplomas» de «mantenedor» als
senyors que no l' han rebut?

— Legalitat home, legalitat.

Euterpe.

Dijous, diu de Còrpus, donarán lo quart concert en los
jardins del Tívoli.

Además de las composicions que sempre han de repetir
estrenarán la cantata «Catalunya», premiada en lo «Certá-
men-Clavé», lletra del senyor Roca y Roca y música del
senyor Claudi Martínez.

Estudian pera un próxim concert lo també premiat coro á
veus solas «Los llenyaters», del senyor Vidal y Valenciano,
y música del senyor Climent Cuspinera.

Aquest, es lo verdader progrés y la millor memoria que
's podia fer del immortal inventor de aquesta festa que á
tants entusiasma.

— Doném la enhorabona á la reputada societat coral «Eu-
terpe», ja que lo que premia ho fa coneixer al públich á la
major breuetat; ben diferent de altres certámens celebrats á
Catalunya, que sols logran coneixer lo premiat aquells que
tenen targeta en lo dia de la distribució de premis.

Questio de gust.

¿No 'ls sembla, com á nosaltres, que al rétol del carrer
de las «Ramalleras» hi sobra un «all»? creyém que seria
mes justificat lo nom de dit carrer.

Un quinto.

Veyent jugá, un quinto va sentir que deya un:

—Lo «tretze» mal punt, es de las donas;

y exclamá 'l quinto:

—Mes mal punt es lo «vint» que fa ser soldat.

De nit.

Deya una mare á sa filla modista:

—Vaja, ves al lit no vull que trevallis en aquestas horas
de nit.

—¿Pero porque?

—Perque? porque 'n coneix molts que TREVALLAN DE
NIT y sempre han d' aná ab ULLERAS MORADAS.

Padró.

S' han comensat ja á vendre los bitllets de la loteria que
's fa en favor de la viuda del malhaurat artista En Thomás
Padró.

Yare que parlém de loterías destinadas á viudas de mal-
haurats artistas.

Escolti senyor Font y Guitart: ¿Que s' han fet los obgec-
tes entregats pera la loteria que s' iniciá en 1873 en favor
de la viuda y familia de Robert Robert?

Contém que no desitjant que 's fassen comentaris, contes-
tará pera la tranquilat seva y la dels que tants obgetes,
y molts de valor, habian entregat y avuy ignoran son pa-
radero.

Las duas éynas.

(Fula).

Quan trevallaba,
un' éyna nova á un altre vella
aixis parliaba:

— ¡Avuy per mengua ja ha mort ta estrella! —
L' altre callaba:

— Romprda ets ja, —
á lo poeh rato ja un drinch clar deya;
y á recó aná.
L' altre esmolaba la feyna feya
sense piulá.

Així es provat,
que 'l que s' alaba molts colps s' encalla
á la mitat,
y otorga sempre aquell que calla
'sent l' avansat.

JOSEPH CARCASSÓ

Lo Rellotje.

SONET.

¡Capsa per mi cent voltas malehida!
¡Capsa per mi cent voltas desitjada!
¿Quin pler me pots causar si despiadada
tot just me 'l dus me 'l robas desseguida?
Tú brassos tens que 'm marcan de la vida
p' r entre enuigts y plers la caminada,
y son riquesa, amor, gloria envejada
vritats que sols tu tornas en mentida.
Jo sento dins de tú un esprit que ab muda
veu ¡ay! lo meu pas-at tot me recorda;
ma vida de la teva pren ajuda.
Jo vull venjar-me en tu ab venjansa sorda,
puig vull veure ta forsa al fi perduda...
¡y mon previndre ets tú!... ¡ja 't dono corda!

S. ALSINA Y CLOS.



A un trovador.

Trovador, lo trovador
que ab afany polsas la lira,
no cantis sols al amor
canta al home, al mon, al cor
si es que tot aixó t' inspira.

No busquis las ancelletas
perque 't donguin ab ses cants
lo fruit de pobres quartetas,
puig han de ser los poetas
pregoners de cosas grans.

Escriu per la classe obrera,
com vulguis en «as» ó en «es»
suprimint la falaguera
y altres mots y verdadera
relació fes del progrés.

Deixa que 'l ventijol corri
desfullant las flors marcidas
polsa cants que 'l temps no esborri
fes que lo antich vagi enorri
y no alabis las corridas.

Trovador, pensa una estona
los meus concells fraternals:
obra aixis y Barcelona
te donará una corona
no de flors..... pero d' «cfals».

PERICO MATALASSÉ.

Semi-Bibliografia.

Diu lo senyor Secretari dels Jochs Florals d' enguany en
una de las «folias» de son libre «Mel y fel»;

Aquí Espanya s' hi troba
lo bo y mellor:
bon cel y bona terra
y.... 'ls espanyols.

També s' hi troban
are dich jo,
versos molt cursis
y.... molt BUNYOLS.

Estich completament convensut que 'l senyor Riera debia
quedar descansadissim al descarregar lo pes que debia sen-
tir-se en sa closca fins á buidar lo pensament, de la follia
digne d' en Piquet y altres confreres.

Bom.

Parlá per experiencia.

Un pare preguntá al seu fill lo nom castellá de varios
menjars, y deya:

—Com se 'n diu de la tunyina?

Y esporuguit respongué 'l noy: = «Paliza».

Trovador de Vilanova.

Lo bés primer.

Sota l' ombreta del taronger
ahí 'm donares lo bés primer.
¡Sota l' ombreta!
Y, acariciantlo, lo vent traidor
son murmul tendre portá, nineta,
de flor en flor.
Del goig que 'm dares, besantme ahir,
creguí morir
sentint punxarme, dintre del cor,
sa fibladeta;
¡la méva amor!

Sota l' ombreta del taronger
ahí 'm donares lo bés primer....
¡Grata memoria!
Lo goig no mata puig son ardor
va durme, en vida, cap á la gloria....
Per mes que 'l cor
no pugnia un altre bés resistir,
sense morir....
torna á besarme que no 'm fa por,
per mes que moria,
¡la méva amor!

M. M. PALÁ.

EL MOSQUITO.



— Que WAILE!

¡parlar del «lleuger» periód-
ich «El Mosquito» comenso
per la lletra que pronuncian
sos escribidors, aixis que 's

llevan.
No sabent en que «ocupar» lo temps ni 'l espay
y envejós de la tranquilat de un catalá que dorm
sense mosquitera «perque 'l te sense cuidado» in-
tentá «El Mosquito» de fiblarlo, pero com que 'l
mosquit es un animal molt petit, la fiblada no ha
passat de la pell que no es de gallina: ni menos
ha lograt que sortís una punteta de vermell al ros-
tre de un desayrado «que» al revés se lo dice pa-
ra que lo entienda.

Com que en catalá tenim un adagi que diu que
«qui sigui confrare que prengui candela» «El Mos-
quito» com á manso ha pres candela per lo cap de
bé que hi havia al principi de un article que ni ha

comprés encare y que criticantlo ha lograt que s' acabessen de vendre 'ls pochs números que 'n quedavan.

Aixís també deurá pendre candela avuy per lo cap de burro que comensa aquests quatre mots pera demostrar *qui es ell* y á fi de que sápig que

La crítica majadera
de «artículos» que escribí.
«Mosquito» nunca me altera
mas pesadumbre tuviera
si se gustaran á tí

perque agradant als mosquits agradaria á las bestias y no estranyí nostres piropos ja que 'ns compara ab las mugeres mal avenidas con la moral.

Al que fa volar á aquest Mosquito l' hi convé que aprengui de dibuix porque no confongui las ridículas caricaturas ab las que no 'n son, que aprengui de llegir lo catalá pera que 'ns entengui y de escriure millor lo castellá pera ferse entendre y llavors posarem en tela de judici lo mérit del senyor Guimerá que com á general del eczércit catalá mereix sempre los aplausos fins del mes petit soldat que pot tenir tant gran lo entusiasme com qualsevol general, sens que al agraciado «le duela algo con el tiempo».

AprenGUI donchs la llengua catalana tant volguda de nosaltres y tant odiada d' ell; moderi son atrevit llenguatge y llavors torni á buscar Jochs; del contrari 'l Mosquit sempre anirà «á las foscas» fentse digne no més de inspirarse entre 'l «número 400», de las «bases comunes, necesarias al escusat».

GESTUS.

Nova paraula.

Segons noticias la nova «frase» GESTUSSIANA inventada per «El Mosquito», ha causat gran sensació en la Academia de la llengua Espanyola, la qual prepara una nova edició del «Diccionario de la lengua castellana» á fi de inclourehi immediatament lo trascendental calificatiu.

«El Mosquito» creix y pot ja esclamar:

«Un paso mas y me convierto en BURRO».

UN DESAJRADO. (ALSINA).

Que no te vehins?

Diu «El Mosquito» parlant de l' execució de la Missa de Verdi en lo Teatre del Liceo, que 'ls artistas de primo cartel-lo qu' actuaban en lo mateix, no 'n tragueren lo partit que 'ls modestos que treballavan en lo Teatre de Novetats l' estiu de 1875.

¿Será tal volta porque 'ls últims foren contractats pel Director y propietari de «El Mosquito», lo senyor Filibert, y era ademés empresari en aquella época?

(OTRO DESAJRADO.)

Ve l' estiu.

Se coneix que l' estiu s' acosta que encomanantse á sant Arcis ja hi ha «Mosquit» que comensa á ser mes «bestia grossa».



Lo ball.

Saltar, córrer, donar brinco,
espallarne lo calsat,
y respirar de las donas
l' alé pestilencial.
Rébrer mil de trepitjadas,
cansarse molt y suá,
cáurer, posarse en ridicul,
estriparse y ferse mal.
Tenir ficats á la boca
los cabells d' «Ella», ballant.
Predispóndrers á la tísis,
aneurisme.... y altres danyos.
Digerir prompte la teca,
després morir de fam;
sense altres y altres cosas
qu' en aquí passo per alt.
Després sortir deseguida
ja reventat y suant,
rebre un cop d' aire á l' esquena,
al clatell ó bé al costat;
jeure un parell de setmanas
y aixó tot.... ¡gracias al ball!

E. XARAU.

Principal.

En aquest Teatre, encara per desgracia, continuan fent «La Marsellesa» que 'ls uns la cantan quan xiulan y altres la xiulan quan cantan, pero per nosaltres tenen mes rahó 'ls que la XIULAN cantant que 'ls que la «cantan» xiulant. Ja 'ns poden entendre lo perque....

Romea.

Dijous estrenaren lo nou drama del senyor Soler (Pitarra), ab lo titol de «L' hostal de la farigola».

Ja explicarém en la próxima festa l' éxit obtingut, puig que per falta de temps no podem ferho avuy.

Circo.

May habia estat tant concorregut lo teatre del Circo com des que hi ha la reputada companyia catalana que tant acertadament dirigeix l' eminent actor senyor Bertran.

Advertim á alguns (que son pechs) que no creuen la paraula eminent sobre lo senyor Bertran, que nosaltres no tenim l' honor de coneixel personalment ni ell á nosaltres, y si ho dihem es sols per fer justicia com en tot lo demés que jurarem sempre esser imparcials des los mes amichs als mes enemichs.

Tivoli.

Ademés de las grans milloras, del local, veurém també en los espectacles millora y novetat, puig la empresa no mirant sino que 'l públich quedí content no perdona gastos ni en fer novas decoracions pera novas obras.

Actualment s' està ensejant la sarsuela de espectacle dels senyors Capmany y Molas «Lo cant de la Marsellesa», de la que 'n tenim bonas noticias y que sabem que dintre pochs dias s' estrenará.

Tot aixó per un ralet.

Al Espanyol.

Avuy repeteixen «La estrella de oro» y la aplaudida rondalla «Mefistófeles», que representaren diumenje y dilluns passats.

A parlar ab franquesa may habian alcanstat tots en general la ovació de las dos festas anteriors, puig tothom semblava contrapuntarse en ferho millor.

En «La estrella de oro», en particular lo senyor Panadés y 'l senyor Carlos Socias, á qui interrompiren sa ben dita relació, los merescuts aplausos.

En lo ball tots en general, pero sobre tot lo senyor Panadero que feu un extraordinari, aixis com la simpática ballarina donya Emilia Ortega, que de cada dia va captantse mes y mes las simpatias del públich.

Ap opósit del ball de «La estrella de oro»: feya ja mitj quart que s' estava tothom en escena esperant al director de orquesta que estava fent l' amor á una raspa y al entrar s' esbalota 'l públich que 'l sofocá. ¡AY AMOR!

A Novetats.

«La clau de casa» es lo drama que presentá dilluns passat, la companyia catalana que funciona en lo teatre de Badalona; drama que cada colp que 's representa creix la acceptació del públich que com nosaltres desitjaria que aquesta «Clau de casa» vingués bé al pany del Teatre Catalá.

Bon Retiro.

Dintre pochs dias s' obriran las portas del Bon Retiro per qual mitic ja tenim aquí la simpática ballarina senyoreta Battú que á tants «golafres» lograba arrimar al palco escénich.

Prado.

Estrenaren una pessa en un acte del senyor Artau titulada «Entre marits y mullers» que agradaria molt al públich si 'ls actors l' estudiessen una mica mes y si l' autor suprimís lo sortir homes en calsetots y donas en camisa, puig en quan á versos n' hi ha de tranquils y dignes de aplauso.

Histórich.

Un senyor va dir á un rellotjer, que 'l rellotje se l' hi atrassaba, y va dir aquell:

—Bueno: ja portaré unas alicatas y l' hi tocaré una mica. Pero després s' en oblidá y al passar per devant de la botiga de aquell senyor, va dir á la senyora que s' estava á la porta:

—Me 'n habia oblidat: qualsevol rato ja passaré á «tocarli alló».



¡Pobre Mosquit II

Un MOSQUITET castellá
no se si d' arbre ó de ví,
á un home volgué picá;
com no es MANCO. l' atrapá,
y entre 'ls seus JOCHS va morí.

PERICO MATALASSÉ.

Equivocació.

Venintne de treballar
y al passar per cert carrer
vaig trovarne un feraster
que l' hora 'm va demanar:
—Las dotze; hora oportuna....
—Gracias, creya qu' eran MÉS....
—Mes que dotze, aixó no hi es,
tras las DOTZE ve la UNA.

JOSEPH CAMPAMÁ.

Lo vinater.

Un marxant de ví, passá
no se si l' Ter ó l' Onyá;
forta corrent va vení
y tot negantse esclamá:
—Agradantme tant lo ví
qui s' habia de pensá
que en l' aygua hagués de morí.

E. G. J.

Moneda de coure.

Deya á un pagés En Magí:
—Mireus, al costat d' un rotore
He trobat aquest mati
Una moneda de coure.
Quan aixó 'l pagés va oure
D' eix modo va contestar:
—¡Quina ganga! sent DE COURE
Hi podreu COURE 'l MENJAR.

Dos parayguas foradats.

Lo memorialista.

¿Qué 'm farà una carta pél xicot?
—Prou. ¿Com se diu?
—Ramon.
—¿Que 's tráctan de tú ó de vosté?
—¡Carat! Perque vol saberho?
—Jo l' hi diré, dona, per posarho á la carta.
—¡Ah! Donchs no l' hi fassi, no....
—¿Y aixó?
—Es inútil, perque, com qu' ell ja ho sab com 'ns tractém no hi ha necessitat de dirli.
—¡Bueno! Are donchs espliquim tot lo que l' hi vol dir...
—¿Qué? ¿Que l' hi espliqui diu? ¡Ay! ¡ay! ahont vá aquet? Potsé 's pensa que l' hi haig de contá la meva historia?
—¡Senyora, si 'm formaliso....?
—Bá, bá, vosté no 'n ha de fer res de las nostras cosas, la cuestió es que pagánt 'm fassi la carta y santu y buenu.

Parlant de guerras

Deya un vellet:—Quan 'ls francesos van vení á Espanya, n' hi havia que 's menjaban 'ls durillos.
—Donchs de segú que yo dech tenir algun francés d' aquells á la butxaca; contestá un jove que may s' habia vist un duro.

Un toca son.

—¿Qué has sentit trucá 'l sereno aquesta nit, Marta?
—¡Cá! Si jo dormia!
—¿Y no has sentit si 'ls altres lo sentian?

Concells de propietari.

—Noy estich cremat.
—¿Y aixó?
—Tinch tantas moscas á casa qua no sé com ferho per tréurelas.
—¡Es molt senzil!
—¿Com?
—Apújalshi 'l llogué.

Economías.

Un avaro que vivia próximament á mitx paseig de Gracia, volia anar á Barcelona ab 'l Tramvia

Al efecte, esperaba que passés, quan tot d' una esclama entr' ell mateix:

Bà, bà, si 's puja a mitx trayecte tampoch ne rebaixan res y aixis val mes que vaigi a pujá á Gracia y guanyo tres quartos.

F. CLARASSÓ.



A un Mosquito.

Al mosquito que espanto
tu que rondas de noche
te lances tanto.

Relámpago de Dios Mosquito de árbol
el que te hace volar Un hilo y verde
con tu PICADA (1) fría que no muerde
me has hasido quedar de piedra mármol.
Con los siris rotos que has salido
me he roto de reir, gracia á tus obras,
y allá á entrada de oscuro te convido
ca 'n cabeza de cruces ó harta pobres.

Si el castellano truebas qu' es ridículo,
es por que traduci literalmente
igual que tú con trozos de un artículo:
calcula ahora si eres tú inocente!!!

UN MAMBISITO COMO TÚ.

(1) Aguijon hombre aguijon.

«La bandera».

Ha visitat nostra redacció aquest nou setmanari á qui tornem la visita acceptant lo cambi.

Al llegir LABANDERA sense cap separació, créyam que habian posat lo titol en castellá nomenantla «bugadera».

Ja habiam vist no obstant que la B hauria hagut de ser V, mes no 'ns estranyaba l' errata supost que tot lo periódich n' está farsit.

Pero al llegir l' article que 's dirigeix «Als lectors» habem vist que no era res de «bugaderas», pero qu' era «La bandera» dels «Manobras».

Aixis s' anomenan ells mateixos que critican lletreros mal escrits y escriuen que «los sellos diuben que are valdrán un ral», de manera que ho diuben los sellos.

Despres lo senyor P. A. que vol dir «Pa» també dia en uns versos que «una senyora aná AB una reunió».

Com si anés «ab la reunió al coll», y además en l' últim sueldo de la tercera plana diuben de un pagés «QU' ABIE 'STAT malalt.... que pugué conseguir la seva familia D' ANVIA» á buscar un facultatiu que l' hi preguntá:

— «¿QU' EU perdut la gana?»

Y nosaltres preguntem:

— ¿Que heu perdut la gramática?

Gramática Mosquitera.

Parlant del Excm. Sr. D. Antoni de los Rios y Rosas diu «El Mosquito».

— «El mejor elogio que podemos hacer del malogrado repúblico fué que murió pobre».

Es dir que el «elogio» no «es» sino que «fué» y tal vegada se «fué» el «elogio» y «la gramática» de «El Mosquito».

«¿Hombre que ANIMALES cria la naturaleza!»

Literatura de carreró.

En la Riera alta prop lo carrer del Peu de la ereu hi ha aquet lletrero:

COMES-
TIBLES

¿Que son tibles? jo may n' he menjat.

En lo carrer del Carme:

FORN DEL CARMA.

Si ho veuben aquells poetes de les es dirán:

— Quin contrari!

En la porta de entrar al escenari de Novetats s' hi llegeix:

No se permite la entrada
A las personas Estrañas.

— Es dir que no mes entran las GUAPAS?

En lo camí que 's va al Clot hi ha una xocolateria ab un lletrero que diu:

RECUESONES.

— «Recuernos» quin modo de insultar la gramática.

Prop del Parque hi ha una taberna que també te lletrero.

TABERNA NOBA.

— Mes valdria que digues no vá.

Anant al cementiri varem veure un tancat abont hi havia lo següent lletrero:

TARRENO PARA SENSAR.

Tambe podria dir.

Ta-noca PARA aplicar.

Jo.

(Se continuará).

Ja no hi ha refresch.

L' Excm. Ajuntament de nostra ciutat en sessió del dimars últim y despres de una animada discussió acordá suprimir «lo refresch» ab que obsequiaba una part dels que á invitació seua concorrian en los demés anys á la professó del Còrpus.

Celebrém que nostre municipi entri en lo terreno de las economías que aixis tal volta l' hi siga fácil suprimir l' impost sobre 'l consum del gas particular que á pesar de ser votat (segons un colega local) per la assemblea municipal en 26 d' Abril últim, á n' alguns consumidors se 'ls ha cobrat lo mes de Mars.

¿Y donchs en que quedém de que las lleys no tenen efecte retroactiu?

Vilanova y Geltrú.

Aquesta vila está de enhorabona: además de la concessió dada á D. Francisco Gumá s' ha concedit, segons la «Gaceta» del 14 del present, altre autorizació á D. Cristofol Reventós pera construir també un ferro-carril que partint de Tarragona passi per Cubellas terminant en nostra ciutat.

De modo que si las dos autorizacions se portan á cap n' hi haurá un que de Valls pel Vendrell y Vilanova 'ns durá á Barcelona y un altre que com avans se menciona 'ns hi durá des de Tarragona passant per Cubellas y Vilanova.

Si aquesta vila fins are s' ha distingit de las demés del principat per sas bromas carnavalescas, després de tants anys de gestió per venir ab carril á Barcelona, l' hi toca per fi de formar també á primera linea en la concessió de «vías férreas EN PROYECTO (?)».

Pero nosaltres, partidaris del adagi que 'ns diu que «massa menjar fa mal» nos atrevim á aconsellar á dits concessionaris vilanovins que faxionan un y altre sas tendencias y aspiracions, que sigui sols un lo projecte y acabi per visitarnos lo xiulet de la locomotora.... «Vilanova y Geltrú».

Nom de la flor natural

DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

GRA-MÁ-TI-CA.

Nom de la anterior

REINA DE LA FESTA.

—Donya endevinalla MIRALL.



Si jo 'm pogues PRIMA, DOS,

ab una nena

que tingues lo rostre hermós,

y rossa trena,

de goig prompte s' ompliria

mon pobre cor

á escriure m' inspiraria

un TRES d' amor.

Viuriam sempre alegrets

sense dol greu,

com los festius aucellets

al dos, HU, seu.

Ningú mes felis hi hauria

en tot lo TOT,

pero ¡ey! m' hi casaria

si tingues dot.

Dos parayguas foradats.



En mi descansan y ploran

los infantes tendres

Recorts amorosos guardo

de l' infantesa.

Cansons, escolto jo á voltas

tristas y alegres:

Lector ab tot lo que 't conto

ves si m' acertas.

JOSEPH CAMPAMÁ.

Lo nom d' aquesta senyora y 'l de la Flor natural
lo sabrán diumenge pròxim si no l' han endevinat.

MEMORIA DEL SENYOR SECRETARI dels «Jochs Florals».

Cinquanta son los treballs rebuts en secretaria fins á las 12 del mitj dia del Dimecres, resultant lo següent

JUDICI DEL CONSISTORI.

PREMIOS ORDINARIS.

Premi de Prosa:—Lo front.—Accésit:—Un cas de tants.—
Menció:—La gimnástica—Pensaments—Quèntos.

Premi de Vers:—Lo plany de la Orfaneta.—Accésit:—L' amor.—Menció:—A una coqueta—Desitjos—Dolora.—En l' album de la S. Corstanza W.—A la nina del meu cor—y Lo meu siset!

Premi d' humor:—A un Mosquito.—Accésit:—Malvinatge.—Menció:—Carta de una á un—y La Misteriosa.

PREMIOS EXTRAORDINARIS.

Premi de Compares y comparas:—¡Pobre Mosquit!—Accésit:—La carga.—Menció:—Paper de Estat—y ¡Pobre bardo!

Premi de Cansons:—A una pentinadora.—Accésit:—A una ninyera.—Menció:—A ella.

Premi de Xaradas:—Te daria tot lo dos, etc.—Accésit:—En lo tot del carrer nou... etc.—Menció:—Tres y dos es nom de dona... etc.

Premi de Endevinallas:—¿Que estiman los trovadors?... etc.—Accésit:—Soch Mosquit insultent, etc.—Menció:—Me veus y no 'm tocas, etc.

CARBASSAS.

La rosa de Jericó.—La crítica.—Epitafi á Clavé.—Quadro de paraulas.—A una rosa de tot l' any.—Al home que 'l cor estima.—Un calsasas.—Pessetas.—Com mes alt mes animal.—Manllevar.—obre salut.—Cansons á una modista.—Un calavera.—Fotografia.—Endevinalla.—Aubada de dol.—Misteris del Matrimoni.—Insults.—Máximas de 'n Corrons.—y Las engunias de un pelegrí seglar.

Lo que 's fa públich pera satisfacció dels interessats.

Lo Secretari.

S' ADMETEN ANUNCIS

Á POCH PREU.

LLIBRERÍA, PAPERERIA

Y DEPÓSIT DE MÚSICA

DE

M. PUJOL Y MARTINEZ,

Rambla d' Estudis, n. 5.

En dit establiment se trova de venda la

SENS RIVAL EN LO MON

TINTA DICRÓICA

comunicativa, senzilla y de colors

¡MILLOR QUE TOTA LAS CONEGUDAS!

No oxida las plumas ni castiga 'l paper.

Papers pera escriure, de totas classes.

	Rs.
BIBLIA DE LA HUMANIDAD, per Michelet.	12
LOS BESOS MALDITOS, per H. de Koch.	4
LAS MUJERES Y SUS NOMBRES.—ELLAS.	6
FULLAS SECAS (poesías de D. S. Alsina).	2
VENUS RETOZONA.	4
MEL Y FEL (poesías de D. Joaquim Riera y Bertran).	6
BROTS (14 poesías y 25 fábulas satíricas) de D. Joseph Verdú (Gestus).	4
MANUAL DEL PINTOR á la ayguada y al lavad.	5
CATECISMO de los Maquinistas y fogoners.	10
EL MODERNO DESTILADOR LICORISTA.	24
Obras de Koch, de Verne, Mayne-Reid, Aimard y altres celebrats autors.	
Se admeten suscripciones á la Ilustració Espanyola y Americana, Moda, Correo	
Y aquet periodich.	

Secretaria: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5. LLIBRERIA.

BARCELONA: Estampa de Thomás Gorchs, Cárme, 38.